

Η υποχώρηση της Πανδημίας προοικονομεί ένα περισσότερο ανέμελο θέρος από το περσινό. Ταυτόχρονα όμως, το άδηλο τέλος του πολέμου που διεξάγεται στο ευρωπαϊκό έδαφος και η ασταθής οικονομία αλλοιώνουν την αισιοδοξία για το άμεσο μέλλον.

Όπως και να έχει ο τόπος ετοιμάζεται για μια τουριστική σεζόν που εν πρώτοις εμφανίζεται ότι θα καταρρίψει την επισκεψιμότητα όλων των προηγούμενων. Τα όσα Μέσα με ελαφρολαϊκή διάθεση ξεχειλίζουν από υπερθετικές απόψεις πανηγυρίζοντας για τα επερχόμενα οικονομικά οφέλη.

Στα ίδια και σε άλλα παρεμφερή Μέσα παρατηρείται και ένα είδος διπολικής προσέγγισης όπου αφενός προβάλλεται κάθε τι που προσδίδει ένα λαμπερό αμπαλάζ και αφετέρου καταγγέλλονται οι συνθήκες που το δημιουργούν.

Αν έπρεπε να περιγράψω την συνθήκη που διέπει τον ελληνικό Τουρισμό, τώρα που

διανύουμε την τρίτη δεκαετία του 21ου αιώνα, θα την παρομοιάζα με μια πλημμυρίδα που αφήνει ολοένα και λιγότερη Ελλάδα που προσθέτει ολοένα και περισσότερο τουρισμό.

Υπάρχουν ακόμα διάσπαρτες νησίδες που θυμίζουν κάτι από τον τόπο, οι οποίες πιθανότατα είναι θέμα χρόνου να χαθούν και αυτές από την ανερχόμενη στάθμη των καιρών.

Για μερικούς είναι δυσάρεστο, για τους περισσότερους αδιάφορο και για τους κρατικούς λογιστές θετικό καθώς λογίζεται ως τμήμα της ανάπτυξης. Ας αναρωτηθούμε, για αυτή την συνθήκη, ποιοι ωφελούνται, πόσο από το χρήμα που παράγεται παραμένει και σε ποια μορφή στον τόπο και αν αξίζει αυτή η γρήγορη μεταστροφή και ολοκληρωτική αλλοίωση των χαρακτηριστικών της χώρας.